

Hana Vondráčková

Autorky: Julie Slámová, Lucie Pavlíková, Markéta Plešková, Natálie Klimtová, Tereza Laštovková

Vyučující: Libuše Hamplová

Kameraman: Tomáš Kodad

Škola: ZŠ Jílovská, Praha 4

Jsme žákyně základní školy Jílovská a zúčastnily jsme se projektu Příběhy našich sousedů. Ten má za úkol přiblížit mladým lidem dobu po 2. světové válce. Navštívily jsme paní Hanu Vondráčkovou, která nám velice poutavě povyprávěla o svém dětství i dalším poválečném životě. Paní Vondráčková se narodila po začátku války, ve velmi nejistém období našich dějin.

„Moji rodiče se seznámili někdy v roce 37, v 38 se brali a ve 39. já jsem se narodila. Čili, dá se říct, že jsem válečné dítě.“

Její dětství nebylo zrovna lehké, ale s podporou svých blízkých se dokázala se vším vypořádat. Často se museli schovávat ve sklepích před nálety. To byla pro malou holčičku, a pro celou její rodinu, opravdu velká psychická zátěž.

„Já měla vedle postele krabici od bot, tam jsem měla panenku, takže maminka vždycky bafla mě, já tu panenku a utíkaly jsme do sklepa. Bylo nás tam asi pět partají s rodinami, byl tam jeden malinký chlapeček, který se narodil teprve v těch dnech před tou revolucí, a ten tyhlety přesuny do té zimy odnesl de facto životem, dostal zápal plic a zemřel.“

Její tatínek byl vyučeným pekařem a v době povstání, těsně před osvobozením, odešel se svým známým do pekárny pomoci upéct chleba pro ostatní lidi. Chtěl, aby měli co jíst, až skončí válka. Strávil v pekárně tři dny, kdy od něj jeho rodina nedostala jedinou zprávu, jestli je naživu.

„Tak jsme se s ním rozloučili, oni měli na klacku bílý ručník, a šli tím Braníkem do té pekárny, to bylo kousek od toho našeho bydliště. Taky jsme nevěděli, jestli tátu ještě někdy uvidíme. Mohl je tam někdo prostě odprásknout, v té době bylo možné všechno.“

Nakonec se ale v pořádku vrátil domů.

Když skončila válka, začala v šesti letech chodit do školy na Praze 4. Ty byly tenkrát ovšem dost zničené a nevybavené. Fungovala pětiletá obecná škola a potom čtyřletá měšťanská škola, tedy devět let povinné školní docházky, ale když byla paní Vondráčková ve třetím ročníku měšťanky, nastala ve školství obrovská změna.

„Odsouhlasili ve vládě, že se bude chodit jenom osm let, a na nás to zkoušeli jako na prvních. Takže jsme se v květnu dozvěděli, že v červnu vycházíme. Špatné bylo to, že ten rok vycházelo jednou tolik dětí, takže nebylo umístění. Takže už pro nás nebylo žádné místo ve školách.“

Paní Vondráčková nastoupila hned po osmé třídě, ve 14 letech, do práce, do firmy Chirana, kde rýsovala technické výkresy. Tuto práci pak vykonávala v různých firmách až do věku 54 let.

Má jednu dceru, dvě vnučky a dokonce jednoho pravnuka. Její život byl plný zvrátů, nečekaných událostí a mnohdy to opravdu neměla lehké. Přesto si ale myslíme, že je relativně šťastná, díky rodině a přátelům, které si v životě získala. Přátelství je také obsahem jejího poselství pro mladou generaci.

“Já jsem opravdu hrozně ráda a říkám, že děkuji osudu, že jsem poznala tuhle partu lidí. Poněvadž my jsme si vzájemně pomáhali. Tohle kdyby nefungovalo, tak nevím... Jako, i když svým vnučkám přeji třeba k narozeninám, tak jim přeju hodně kamarádů a přátel.”

